

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. гр. Добрич, 31.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галина Д. Жечева

Членове: Георги М. Павлов
Анна Великова

при участието на секретаря Румяна Ив. Радева
като разглежда докладваното от Галина Д. Жечева Въззивно гражданско дело
№ 20213200500744 по описа за 2021 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Делото е върнато за ново гледане от друг състав на Добричкия окръжен съд с решение №60202/10.11.2021 г. по гр.д.№3965/2020 г. на ВКС на РБ, с което е отменено предходно въззивно решение на ДОС по в.гр.д.№352/2020 г.

Производството е по реда на глава XX, чл.258 и сл. от ГПК и е образувано по повод въззивна жалба на „***“-К. срещу решение №15/03.02.2020 г. по гр.д.№260/2019 г. на Каварненския районен съд, с което е признато за незаконно уволнението на Д. Й. М. с ЕГН ***** от гр.К., извършено със заповед №62/24.10.2017 г. на *** на Община К., с която трудовото й правоотношение е прекратено на основание чл.330 ал.2 т.6 от КТ във вр. със заповед №1043/24.10.2017 г. на *** на Община К. за налагане на дисциплинарно наказание уволнение по чл.187 ал.1 т.9 от КТ, считано от 25.10.2017 г., респ. уволнението е отменено; Д. Й. М. е възстановена на заеманата преди уволнението длъжност „*** на ***-К.“; ***-К. е осъден да заплати на Д. Й. М. на основание чл.344 ал.1 т.3 от КТ във вр. с чл.225 ал.1 и

ал.2 от КТ сумата от 181,58 лева-обезщетение за периода от 25.10.2017 г. до 27.10.2017 г.;сумата от 519,74 лева-обезщетение за периода от 27.10.2017 г. до 08.11.2017 г.;сумата от 10 259,27 лева-обезщетение за периода от 08.11.2017 г. до 24.04.2018 г.,в които периоди Д. Й. М. е останала без работа вследствие на незаконното уволнение,ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба-19.05.2019 г. до окончателното изплащане;на основание чл.78 ал.1 от ГПК сумата от 600 лева,представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в производството,респ. по сметка на КРС сумата от 598,42 лв-държавна такса върху уважените икове и сумата от 443 лв-разноски за ССЕ,платени от бюджета на съда.Въззивникът намира обжалваното решение за немотивирано.Единственият аргумент на съда,за да постанови своя акт,бил,че е изтекъл установеният от закона двумесечен срок за налагане на дисциплинарно наказание.По този начин съдът си спестил изследването на фактите извършени ли са посочените в процесната заповед нарушения,кой е деецът и какво е неговото субективно отношение към деянието.Единственото проучване на фактите по делото било извършено касателно датата,на която работодателят узнал за нарушенията,и било необосновано прието,че още на 09.08.2017 г. кметът на Община-К. бил запознат с предварителния доклад.Липсвало изследване на статута на предварителния и окончателния одитен доклад съгласно Закона за вътрешния одит в публичния сектор,по чийто ред били издадени,и каква е тяхната правна сила.Излага се,че по силата на закона в хода на проверката се издава един единствен документ,с който производството приключва-окончателен одитен доклад за даване на увереност,представен в случая на *** с писмо от 31.08.2017 г.,и двумесечният срок за налагане на наказанието следвало да се брои от тази дата.Настоява се за отмяна на първоинстанционното решение и за отхвърляне на предявените икове.

В писмен отговор и в хода на въззивното производство въззиваемата Д. Й. М. навежда доводи за неоснователност на жалбата и претендира за потвърждаване на обжалваното решение.Аргументира се с твърдения за установено от събраните по делото доказателства,че субектът на дисциплинарна власт бил запознат със съществените индивидуализиращи признаци на описаните в заповедта нарушения по повод обсъждането на предварителния одитен доклад между изготвилите го одитори и *** преди да

бъде връчен на ищцата. След връчването на този доклад на ищцата същата подаде на 23.08.2017 г. възражение, което според свидетелите-одитори не било зачетено и констатациите им останали същите. Несъстоятелна намира тезата на ответника като дата на узнаване на нарушенията да се зачете датата 31.08.2017 г., тъй като в този случай трябвало да не се кредитират показанията на свидетелите и подкрепящите ги писмени доказателства.

Като постави на разглеждане въззивната жалба, Добричкият окръжен съд установи следното:

Жалбата е депозирана в рамките на преклузивния срок по чл.259 ал.1 от ГПК и като изхождаща от активно легитимирано лице-страна по делото, имащо правен интерес от атакуване на неизгодното за него първоинстанционно решение, е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

Първоинстанционното решение е валидно като постановено от законен състав на районния съд в рамките на правомощията му, в изискуемата форма, мотивирано и разбираемо. Същото е допустимо като постановено по предявените допустими искове. По същество е обаче неправилно, като съображенията за този извод са следните:

Гр.д.№260/2019 г. на КРС е образувано по повод искова молба, с която са предявени от Д. Й. М. от гр.К. срещу ***-гр.К. обективно кумулативно съединени искове, както следва:

1./иск на основание чл.344 ал.1 т.1 от КТ за отмяна като незаконосъобразни на заповед №1043/24.10.2017 г. на *** на Община-К. за налагане на ищцата на дисциплинарно наказание „уволнение“ за извършени от нея дисциплинарни нарушения по смисъла на чл.187 ал.1 т.9 от КТ и чл.190 ал.1 т.7 от КТ и на заповед №62/24.10.2017 г. на *** на Община-К. за прекратяване на трудовото правоотношение с ищцата на основание чл.330 ал.2 т.6 от КТ поради наложеното ѝ дисциплинарно наказание „уволнение“, считано от 25.10.2017 г.;

2./иск на основание чл.344 ал.1 т.2 от КТ за възстановяване на ищцата на заеманата от нея преди уволнението ѝ длъжност „*** на ***-гр.К.“;

3./иск на основание чл.344 ал.1 т.3 от КТ във връзка с чл.225 ал.1 и 2 от КТ за осъждане на ответника да заплати на ищцата обезщетение за оставането

й без работа в резултат на незаконното уволнение в рамките на шестмесечен срок от датата на уволнението в размер на 9 000 лв,ведно със законната лихва върху горната сума,считано от датата на предявяване на исковете,до окончателното ѝ изплащане.С определение,постановено в открито съдебно заседание на 21.01.2020 г.,първоинстанционният съд допуска изменение на иска,като увеличава размера му от 9 000 лв на 10 960,59 лв,като за периода 25.10.2017 г.-27.10.2017 г. се претендира сума в размер на 181,58 лв,за периода 27.10.2017 г.-08.11.2017 г.-сума в размер на 519,74 лв,получена като разлика между brutното трудово възнаграждение на ищцата през последния пълен работен месец,отработен при ответника,изчислено за горния период,и получаваното от нея по срочен трудов договор с друг работодател „***“ ЕООД възнаграждение,за периода 08.11.2017 г.-24.04.2018 г.-сума в размер на 10 259,27 лв.

Доводите на ищцата за незаконосъобразност на наложеното дисциплинарно наказание „уволнение” и на прекратяването на трудовото ѝ правоотношение се свеждат до твърдения за неспазен срок по чл.194 ал.1 от КТ и за липсата на извършени от нея нарушения на трудовата дисциплина,описани в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание подробно като действия,извършени през периода 31.05.2016 г.-31.05.2017 г.Твърди,че не е допуснала нито увреждане на имущество на работодателя,нито разходване на средства за необичайни и нетипични за *** дейности.Описаните в заповедта фактически обстоятелства намира за неправилно възприети и интерпретирани от работодателя в противоречие с представените писмени обяснения и доказателства.Оспорва узнаването от работодателя на описаните в заповедта нарушения на дата 31.08.2017 г.,когато му е представен окончателният доклад за извършване на одитен ангажимент за даване на увереност.Писменото ѝ становище във връзка с констатациите на одиторите по предварителния одитен доклад от 23.08.2017 г. било подадено с копие до *** на Община-К.,при което още към посочената дата работодателят знаел за всеки един от посочените в заповедта случаи.Не била спазена и процедурата във връзка с прекратяване на трудовото ѝ правоотношение,тъй като по искането за издаване на разрешение или отказ за уволнение,отправено до Инспекцията по труда,не бил постъпил отговор.

В писмения отговор на исквата молба ответникът ***-гр.К. е оспорил твърденията на ищцата за незаконосъобразност на дисциплинарното ѝ

уволнение с доводи за издаване на процесните заповеди при спазване на императивните разпоредби на КТ и след спазване на предвидената процедура-поискани били и приети обяснения от служителя по чл.193 от КТ,спазен бил срокът за налагане на наказанието по чл.194 ал.1 КТ,считано от дата 31.08.2017 г.,когато на работодателя бил връчен окончателният одитен доклад,от който установил осъществените дисциплинарни нарушения.В случай,че бъде възприета от съда като дата на узнаване датата 23.08.2017 г.,двумесечният срок за налагане на дисциплинарно наказание изтичал на 24.10.2017 г. предвид спирането на срока по смисъла на чл.194 ал.3 от КТ на датата 16.10.2017 г. с оглед ползването от ищцата на разрешен отпуск по чл.157 ал.1 т.4 от КТ.

Ищцата Д. Й. М. е заемала длъжността „*** на ***-К.“ /така заповед №1447/06.10.2005 год. на *** на Община-К.,с която е обявен конкурс за *** на ***-К.-лист 62 от делото на КРС;заповед №1818/15.11.2005 год. на *** на Община-К. за определяне на комисия,която да проведе конкурса-лист 63 от делото на КРС;протокол от дата 29.11.2005 год. за провеждане на конкурс за избор на *** на ***-К.,съдържащ предложение на комисията до *** да сключи договор с успешно представилия се кандидат Д. Й. М.-лист 64;трудов договор №55/13.12.2005 год. с характер всъщност на споразумение по чл.107 от КТ,доколкото правоотношението възниква от конкурс,за длъжността „*** на ***-К.“,сключен между Община-К. и ищцата за срок до 14.06.2006 г.-лист 65;допълнително споразумение към трудовия договор №56/05.10.2006 г. за изменението му,считано от 01.07.2006 г.-лист 66,като доколкото правоотношението не е прекратено с изтичане на срока и ищцата очевидно е продължила да работи,същото е трансформирано от срочно в безсрочно по смисъла на чл.69 ал.1 от КТ/.

Възникналото от конкурс трудово правоотношение с Д. Й. М. е прекратено,считано от 25.10.2017 год.,на основание чл.330 ал.2 т.6 от КТ със заповед №62/24.10.2017 год. на *** на Община-К. поради наложено й дисциплинарно наказание „уволнение“ по чл.187 ал.1 т.9 от КТ с отделна заповед №1043/24.10.2017 г. на ***,като и двете заповеди са връчени на ищцата на 24.10.2017 г. и по смисъла на чл.195 ал.3 от КТ дисциплинарното наказание „уволнение“ се счита наложено от деня на връчването им-24.10.2017 г.

Не се констатираат нарушения при осъществяване на дисциплинарната процедура,които да обосновават отмяна на уволнението само на процесуално основание.Спазена е процедурата по чл.193 ал.1 от КТ,като от ищцата са поискани преди уволнението писмени обяснения по вменените ѝ нарушения.С писмо изх.№РД-01-4865/08.09.2017 г. /на лист 96 от делото на КРС/,връчено на Д. М. на 08.09.2017 г.,е отправено искане за даване на обяснения в срок до 11.09.2017 г. по повод на подробно описаните нарушения.Такива обяснения са постъпили в Община-К. с вх.№РД-01-4865/11.09.2017 г. /на лист 98 от делото на КРС/ и са взети предвид при издаване на заповед №1043/24.10.2017 г.,доколкото са цитирани изрично в нея.

Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е мотивирана в съответствие с изискването на чл.195 ал.1 от КТ.Като нарушения на трудовата дисциплина по смисъла на чл.187 ал.1 т.9 от КТ в 7 точки подробно са описани различни по характер деяния на ищцата,свеждащи се до изплащането на сумата от 2 550 лева по фактура №392/24.11.2016 г. на „***“ЕООД за ремонт на чужди активи-изгорели санитарни контейнери /т.1/;изтеглянето от ищцата на средства с РКО №158/29.07.2016 г.-6 845 лв-заем разкопки и с РКО №212/31.08.2016 г.- 5 314 лв-авансов заем „Чиракман“ без разходооправдателни документи при отчитането им /т.2/;извършено плащане на 03.06.2016 г. по сметка на „Плиска-Консултинг“ ООД-гр.София на сумата от 5 826 лв за ремонт на билетен център „Яйлата“ в нарушение на чл.20 ал.5 от ЗОП без сключен договор /т.3/;нерегламентирано пътуване на 26.05.2017 г. със служебен автомобил „Опел Зафира“ с рег.№*** без заповед за командировка и други документи,доказващи целта на пътуването;попълнен пътен лист с недостоверна информация и злоупотреба с безналична карта за зареждане на гориво,едновременно на две колонки-заредени 89 л гориво при вместимост на резервоара 58 л /т.4/;неправомерно изплатени средства от общо 2 544,86 лв по два граждански договора със С. Р. Р. и С. Х. С. без конкретни задължения и без ясни и точни ангажименти /т.5/;изплатени бюджетни средства-3 996 лв на ЕТ“***“-с.Б. за превоз на хора без изискани и налични документи за извършване на обществен превоз на пътници,техническа изправност на превозното средство и др.,както и без наличие на документи,доказващи действителността на услугата /т.6/;закупуване на мобилен апарат на стойност 649 лв по недостоверна

фактура №92/03.02.2016 г. на „Транс-компакт 6“ЕООД-гр.Шумен при липса на необходимост от закупуване на трети резервен мобилен апарат и при голям период между данъчното събитие 03.02.2016 г. и разплащането на 14.06.2016 г./т.7/.Нарушенията са описани подробно от обективна и субективна страна.Посочено е кога са извършени и кой е нарушителят,какво е наказанието и по кой текст от КТ се налага.В мотивите на заповед №1043/24.10.2017 г. са изброени и всички документи,взети предвид при налагане на наказанието,което свидетелства,че работодателят преди налагане на наказанието в съответствие с разпоредбите на чл.189 ал.1 от КТ и чл.193 ал.1 от КТ е обсъдил и оценил всички обстоятелства,обективирани в събрания доказателствен материал.

Наказанието „уволнение“ е наложено при спазване на двумесечния срок по чл.194 ал.1 от КТ от откриване на нарушенията.Нарушенията в случая се считат открити от органа на дисциплинарна власт след приключване на възложените от работодателя на специални комисии проверки,вкл. по повод наведени в писмените обяснения на ищцата възражения,и довеждане до знанието на работодателя на окончателните констатации по възложените проверки.При извършени финансови нарушения,представляващи дисциплинарни такива,нарушенията се считат за открити към датата на получаване от органа на дисциплинарна власт на мотивираното писмено заключение на контролния финансов орган /в тази насока решение №60202/10.11.2021 г. по гр.д.№3965/2020 г. на III г.о.,ГК на ВКС на РБ,постановено по повод касационно обжалване на въззивното решение по предходното в.гр.д.№352/2020 г. на ДОС,образувано по същата въззивна жалба/.Така следва да се приеме,че двумесечният срок по чл.194 ал.1 от КТ за налагане на наказанието,е започнал в настоящата хипотеза да тече от датата 31.08.2017 г.,на която в Община-К. е постъпил окончателният одитен доклад за извършване на одитен ангажимент за даване на увереност относно проверка дейността на ***-К. за периода 01.01.2013 г.-31.05.2017 г. /на листи 68 и сл. от делото на КРС/.Двумесечният срок е изтекъл на 01.11.2017 г. при приспадане съгласно чл.194 ал.3 от КТ на деня 16.10.2017 г.,в който ищцата е ползвала отпуск по чл.157 ал.1 т.4 от КТ /разрешение №966/10.10.2017 г. на лист 114 от делото на КРС/.Заповедта за налагане на дисциплинарното наказание „уволнение“ е издадена и връчена на ищцата на 24.10.2017 г.,т.е. преди изтичане на двумесечния срок по чл.194 ал.1 от КТ.

Поставя се и въпросът спазен ли е и едногодишният срок за налагане на наказанието по чл.194 ал.1 от КТ,който започва да тече от извършване на нарушенията.Според разпоредбата на чл.194 ал.3 от КТ горният срок не тече през времето,когато работникът/служителят е в законоустановен отпуск или участва в стачка.От книжата към трудовото досие на ищцата М. се установява,че същата е ползвала отпуск през следните релевантни периоди:25.10.2016 г.-28.10.2016 г. вкл.-4 работни дни;17.06.2016 г.-17.06.2016 г. вкл.-1 работен ден;19.06.2017 г.-30.06.2017 г. вкл.-10 работни дни,като този отпуск е прекъснат и не е ползван на 29 и 30 юни 2017 г./-2 дни или остава ползван отпуск от 8 работни дни;/07.06.2017 г.-14.06.2017 г.вкл.-6 раб.дни-общо ползван отпуск 19 работни дни.

Нарушението по т.1 от заповед №1043/24.10.2017 г. е извършено на 24.11.2016 г. и едногодишният срок за налагане на наказанието следва да изтече на 24.11.2017 г. /при неприспадане на дните на ползван отпуск/.Наказанието е наложено на 24.10.2017 г.,т.е. преди изтичане на срока.

Нарушенията по т.2 от заповедта са извършени на две дати-29.07.2016 г. и 31.08.2016 г.Дори и при приспадане на установените дни отпуск на ищцата се оказва,че към датата на налагане на наказанието 24.10.2017 г. едногодишният срок за налагане на наказанието за тези нарушения е изтекъл.Предвид изложеното нарушенията по т.2 не следва да се обсъждат по същество.

Нарушението по т.3 от заповедта е извършено на 03.06.2016 г.,т.е. и спрямо него едногодишният срок по чл.194 ал.1 от КТ е изтекъл към датата на налагане на наказанието.Следователно и това нарушение не следва да се обсъжда по същество.

Нарушението по т.4 от заповедта е извършено на 26.05.2017 г. и спрямо него срокът не е изтекъл,т.е. това нарушение е меродавно и следва да се обсъди.

Нарушенията по т.5 са извършени последователно на дати 27.06.2016 г.,28.07.2016 г.,27.03.2017 г.,27.04.2017 г. и 25.05.2017 г.Следва да се обсъдят само нарушенията от 27.03.2017 г.,27.04.2017 г. и 25.05.2017 г.,за които едногодишният срок не е изтекъл.

Нарушенията по т.6 са извършени последователно на дати 07.06.2016 г.,02.09.2016 г. и 28.11.2016 г.На обсъждане подлежи само последното

нарушение от 28.11.2016 г.

Нарушението по т.7 е извършено на 14.06.2016 г. и спрямо него едногодишният срок по чл.194 ал.1 от КТ също е изтекъл,респ. същото не подлежи на обсъждане по същество.

Предвид горното при преценката на законосъобразността на уволнението по същество следва да се вземат предвид само нарушенията по т.1,т.4,т.5-частично извършените на дати 27.03.2017 г.,27.04.2017 г. и 25.05.2017 г. и т.6-частично само нарушението от 28.11.2016 г.Останалите нарушения в заповедта не следва да се обсъждат,доколкото спрямо тях наказанието е наложено след изтичане на едногодишния срок от извършването им,т.е. същите не са годни за реализиране на дисциплинарна отговорност и извод за осъществяването им не може да мотивира законност на наложеното наказание.

Преди обсъждане спора по същество следва да се посочи по релевираното от ищцата основание за незаконност на уволнението на процесуално основание поради налагане на наказанието преди получаване на разрешение от Инспекцията по труда за уволнението ѝ,че същата не мотивира наличие на някое от основанията по чл.333 ал.1 и ал.5 от КТ,при които се реализира предварителна закрила срещу уволнение на основание чл.330 ал.2 т.6 от КТ чрез искане на разрешение от горната Инспекция.Когато уволненият работник/служител се позовава на такова процесуално нарушение,следва да обоснове нуждата от прилагане на предварителната закрила по чл.333 от КТ и да депозира доказателства за наличие на предпоставките по цитираната разпоредба спрямо него за прилагане на закрилата.В случая това не е сторено и позоваването е голословно,респ. наличие на такова нарушение при уволнението не се констатира.

Съдът намира,че визираните по-горе нарушения по т.1,т.4,т.5 и т.6 от заповедта за налагане на процесното наказание са извършени от ищцата,което се подкрепя от едностранните и обосновани заключения на вещите лица Е. Й. и П. Г. по допуснатите първоначална и повторна съдебно-икономически експертизи във въззивната инстанция.

По нарушението по т.1-изплащане от бюджета на „**“-К. на сумата от 2 550 лева по фактура №392/24.11.2016 г. на „****“ ЕООД за ремонт на чужди активи-изгорели санитарни контейнери:**

По силата на договор за наем от 01.04.2016 г. между „Е.“ ЕООД,представявано от Р. С.,в качеството на наемодател и „***“-К. в качеството на наемател ***т е получил от наемодателя за временно и възмездно ползване 2 бр. мобилни санитарни контейнери,които са били поставени на места на територията на АР „Калиакра“.Не е спорно,че на 09.07.2016 г. е възникнал пожар в химическите тоалетни,който е бил загасен от физическо лице,като на произшествието е извършен оглед от служители,упражняващи държавен противопожарен контрол.Пожарът е регистриран в РСТЕБЗН-К. с гриф НП /непосетени/ съгласно изискванията на „Правила за дейността на ГДПБЗН-МВР при регистриране и отчитане на възникналите пожари,бедствия и извънредни ситуации“,утвърдени със заповед рег.№1з-2775/28.10.2011 г. на гл.секретар на МВР.Образуваното досъдебно наказателно производство е спряно с постановление на Районна прокуратура-К. от 07.11.2016 г. по причина,че в законоустановените срокове извършителят не е открит /така отразеното в одитния доклад/.Според чл.11 от договора за наем /на листи 152-153 от делото на КРС/ срокът му на действие е седем месеца,считано от 01.04.2016 г.,т.е. до 01.11.2016 г.Съгласно чл.10 от договора наемателят отговоря пред наемодателя за вреди,причинени на контейнерите по негова вина,като дължи заплащане на обезщетение за вредите.Уговорено е обезщетението да се изплати на база оценка на повредите след подписване на констативен протокол.

В случая не е изплатено обезщетение на наемодателя „Е.“ ЕООД,а е осъществен от наемателя „***“-К. за негова сметка ремонт на контейнерите,изплатен на трето лице,извършило ремонта-„***“ ЕООД.Плащането е отразено във финансовия отчет като „текущ ремонт“,като в обясненията си по реда на чл.193 ал.1 от КТ ищцата М. сочи,че това се е наложило поради разгара на туристическия сезон и с цел бързина.След като се касаело за текущ ремонт,същият бил за сметка на наемателя.

В случая обаче пожарът е нанесъл очевидно значителни щети на контейнерите.Според разпоредбата на чл.231 ал.1 от ЗЗД за сметка на наемателя са само дребните поправки,отнасящи се до повреди,които се дължат на обикновеното употребление,като замърсяване на стени,разяждане на кранове,на брави,запушване на комини и др.такива.Според чл.231 ал.2 от ЗЗД поправките на всички други повреди,ако не са причинени виновно от

наемателя,са за сметка на наемодателя.Горните разпоредби сочат,че при липса на установена вина на наемателя „***“-К. за пожара ремонтът на контейнерите,който не е бил с характер на текущ за отстраняване на дребни повреди вследствие експлоатацията на вещите,е следвало да е за сметка на наемодателя „Е.“ ЕООД.Поемането на разходите за извършването му от *** не почива нито на уговорките по наемния договор,нито на закона.В този смисъл с плащането на сумата от 2 550 лева по фактура №392/24.11.2016 г. на „***“ ЕООД за ремонт на чужди активи,осъществено по нареждане на ищцата,е причинена имуществена вреда на работодателя в размер на горната сума.Защитата на интересите на „***“ е изисквала да се установи в случая чия е вината за уврежданията и в частност дали пожарът е по вина на наемателя /на негови работници/служители/.Едва тогава последният е дължал обезщетение на наемодателя за вредите по смисъла на чл.10 от наемния договор.Вместо това е предприет директно ремонт на чужди контейнери от наемателя,който няма такова задължение по силата на наемния договор или закона.

Според издадената от доставчика „***“ ЕООД-К. фактура №392/24.11.2016 г. е осъществена цялостна подмяна на врати и прозорци,наново е изградена „ВиК“ инсталация и са монтирани нови моноблокове и мивки,наново е изградена ел.инсталация и са монтирани осветителни тела,което не сочи на текущ ремонт и дребни поправки,а на цялостно възстановяване на контейнерите след пожара.Вредите не са вследствие на обикновено употребление,а от пожар.Задължението за такъв мащабен ремонт вследствие пожара,за който липсват данни да е по вина на работници/служители на наемателя,е било на наемодателя,а не на наемателя.Ако наемателят го извърши за своя сметка,както е сторено в случая,същият е можел да прихване стойността на ремонта срещу наема /чл.231 ал.2 изр.посл. от ЗЗД/,като последното не се твърди да е сторено от ищцата като *** на ***.В този смисъл с действията си ищцата М. е накърнила имуществената сфера на работодателя си със сумата от 2 550 лв и ФС на чл.187 ал.1 т.9 от КТ е налице.Отделно от това са допуснати и нарушения на финансовата дисциплина от ***а на ***,като констативният протокол от 09.07.2016 г. за вида на щетите /на лист 102 от делото на КРС/ е съставен и подписан единствено от представляващия наемодателя „Е.“ ЕООД Р. С.,а не е двустранен протокол,подписан и от представител на наемателя „***“.В този

смисъл съществува основателно съмнение за достоверността на отразеното в него. Към издадената от доставчика фактура №392/24.11.2016 г. липсват придружаващи документи като договор за изработка между възложителя „***“-К. и изпълнителя „***“ ЕООД, приемо-предавателен акт за извършената работа, количествено-стойностна сметка и пр. Съставянето само на фактура не е достатъчно да се счита, че е налице доставка по смисъла на чл.6 от ЗДДС. Първичните документи, изброени по-горе, са нужни за удостоверяване точния вид и размер на поетите от „***“-К. щети, което при разходване на публични средства е особено наложително предвид принципите за прозрачност и строга отчетност. Ищцата М. е допуснала финансово нарушение, като е позволила да бъдат изведени от патримониума на *** парични средства в полза на трети юридически лица, изразяващо се в неупражнен вътрешен контрол за защита активите на *** на база съставена фактура с неустановена реалност/вярност на доставката. Така тя е допуснала „други тежки нарушения на трудовата дисциплина“ по смисъла на чл.190 ал.1 т.7 от КТ, като не е изпълнила вмененото ѝ с длъжностната характеристика за заеманата от нея длъжност задължение „да организира ефективно и целесъобразно изразходване на финансовите средства и следи за спазването на финансовата дисциплина“.

По нарушението по т.4-нерегламентирано пътуване на 26.05.2017 г. със служебен автомобил „Опел Зафира“ с рег.№* без заповед за командировка и други документи, доказващи целта на пътуването; попълнен пътен лист с недостоверна информация и злоупотреба с безлична карта за зареждане на гориво, едновременно на две колонки-заредени 89 л гориво при вместимост на резервоара 58 л:**

Попълненият пътен лист №225918/26.05.2017 г., подписан от ищцата М. като утвърдил и ползвал, съдържа противоречиви данни. Посочено е време на излизане от гаража-08,00 ч., а при вписване на маршрута е отразено К.-Варна-тръгване в 04,40 ч. и пристигане в 05,45 ч., което не съответства на часа на излизане на автомобила от гаража. Посочен е маршрут Варна-К.-тръгване в 07,00 ч. и пристигане в 08,00 ч. Каква е била целта на пътуването в ранните часове на деня от 04,40 до 08,00 ч. не е ясно. Командировъчна заповед не е издадена. В ранните часове на деня в 04,32 ч. е заредено гориво от една колонка в бензиностанция на „Петрол“ АД в размер на 47 л и в 04,33 ч. на друга колонка същият автомобил е заредил още 42 л гориво-общо заредено

гориво 89 л на стойност 185,12 лв при вместимост на резервоара 58 л.

Въз основа на горните факти се обосновава извод,че М. е извършила нерегламентирано пътуване със служебния автомобил на посочената дата с неясна цел,тъй като не е подкрепено с командировъчна заповед,писма,кореспонденция и др.подобни придружаващи документи,даващи яснота относно необходимостта от извършване на някаква служебна дейност на въпросната дата в посочения времеви интервал.С горното е нанесена имуществена вреда на *** в размер на 185,12 лв.В писмените си обяснения по чл.193 ал.1 от КТ М. сочи,че е било извършено транспортиране на музейни служители за обмяна на опит.Сочената от нея в тази връзка заповед №РД-06-42/22.05.2017 г. /на лист 29 от делото на КРС/ обективира награждаване на всички служители на *** с посещение на туристически обекти от 26.05.2017 г. до 29.05.2017 г. в гр.Синая,Румъния,а пътният лист от датата 26.05.2017 г. съдържа други маршрути на пътуване на територията на България /К.-Варна;Варна-К.;К.-Добрич;Добрич-К.;музей-К. и пр./.Показанията на разпитаните по делото свидетели Р. П.,Р. Р.,П. В.,Т. Т. /служители на *** към май 2017 г./,че през периода 26-28 май 2017 г. част от служителите са били действително на екскурзия в Румъния,като превозът бил осъществен със служебния автомобил и с един личен автомобил на служител,не подкрепят,а опровергават твърденията на М. за спазване на формалните изисквания за отчетност на извършваните превози със служебния автомобил.Пътният лист от 26.05.2017 г. не отразява такова пътуване до Румъния,което още веднъж подкрепя твърдението на работодателя за съставяне на документи с невярно съдържание под ръководството на ищцата М..

Относно зареждането на по-голямо количество гориво М. сочи,че се наложило с цел презапасяване,тъй като счетоводството на *** било устно уведомено за спиране на служебните карти на „Петрол“ АД.Не е ясно къде е заредено допълнителното количество от 31 л над вместимостта на резервоара на служебния автомобил /в съдове или друг автомобил/,къде е съхранявано и дали изобщо е употребено впоследствие за служебни цели.

По нарушенията по т.5-неправомерно изплатени на дати 27.03.2017 г.,27.04.2017 г. и 25.05.2017 г. средства по граждански договор със С. Х. С. без конкретни задължения и без ясни и точни ангажименти:

С РКО №35/27.03.2017 г., №55/27.04.2017 г. и №67/25.05.2017 г. са изплатени по 508,26 лв /общо 1 524,78 лв/ в полза на лицето С. Х. С. по граждански договор между него и „***“-К. от 01.03.2017 г. За разлика от трудовия договор с предмет престиране на работна сила в рамките на работно време за изпълнение на трайно осъществяваща се еднотипна работа по гражданския такъв /най-често договор за изработка по чл.258-269 от ЗЗД/ се цели постигане на определен конкретен трудов резултат /овеществен труд/. Сключва се за изпълнение на определена работа или предоставяне на определена услуга. По тази причина в предмета на гражданския договор трябва изрично и конкретно да се посочи какъв е уговореният резултат от дейността на изпълнителя. Вещите лица по допуснатите СИЕ са установили, че в гражданския договор от 01.03.2017 г. липсва конкретика какви дейности се възлагат на изпълнителя. Най-общо е посочено, че изпълнителят ще извършва с личен труд поддържа на обектите на ***. В какво се изразява тази поддръжка във всеки от конкретните обекти не е уговорено. Визирано е, че приемането на резултата от работата става с приемо-предавателни протоколи.

В процесния договор липсват уговаряне в детайли на видовете възложена работа и наличие на количествени признаци за това, както и за остойностяване на видовете работи. В приемо-предавателните протоколи липсва описан приет конкретен производствен резултат, респ. с оглед недостатъците на договора не е ясно как е остойностена приетата работа, какво е възложено и какво от възложеното е сторено от изпълнителя. В приемо-предавателните протоколи е посочена грешна дата на сключване на гражданския договор /01.03.2016 г. вместо действителната 01.03.2017 г./.. Липсва дата на съставяне на протокола и дата на приемане на работата. Приетата работа най-общо е визирана като обход и оглед на обектите на ***, организиране и извършване на цялостно почистване и оборка на ПАР „Калиакра“ за сезона, монтаж на зазимени водомери, подготовка на обектите за общоградските чествания на местни и национални празници, изрязване на клони на дървета, косене, монтиране на табели, боядисване и пр., без да е конкретизирано в количествено отношение какво точно е свършено. Така не е ясно и как свършеното е остойностено. Ищцата не е изпълнила задълженията си като *** да упражнява вътрешен контрол за защита активите на *** и спазване на финансовата дисциплина, като е позволила да бъдат изведени от патримониума на *** парични средства в размер на 1 524,78 лв на база на документи, в които

липсват основни реквизити,удостоверяващи
вярност,достоверност,действителност и реалност на определени извършени
работи с конкретен резултат.С горното същата е причинила имуществена
вреда в посочения размер и разпиляване на парични средства при липса на
строга отчетност и контрол.

**По нарушението по т.6-изплатени с РКО №318/28.11.2016 г.
бюджетни средства-996 лв на ЕТ“***“-с.Б. за превоз на хора без изискани
и налични документи за извършване на обществен превоз на
пътници,техническа изправност на превозното средство и др.,както и без
наличие на документи,доказващи действителността на услугата:**

Сумата е изплатена по фактура №245/28.11.2016 г. с вписани изпълнител-
горният ЕТ и предмет-транспортна услуга К.-Божурец,Божурец-К.,830
км,ед.цена 1,20 лв/бр. на обща стойност 996 лв.РКО от същата дата е с
положени подписи за съставител,счетоводител,броил сумата,ръководител и
получил сумата.Ищцата М. не спори /според отразеното в обясненията ѝ по
чл.193 от КТ/,че именно тя е получила сумата по РКО,като сочи,че се касаело
за възстановяване на сторен разход.Към фактурата и РКО липсват приложени
първични документи-пътни листи,попълнени от фирмата-
превозвач,удостоверяващи дните на осъществяваните транспортни услуги,дните
на превоз и съответното данъчно събитие като основание за издаване на
фактурата,което би удостоверило реалност на доставките;липсват изготвени
списъци на евентуално превозени пътници.Липсата на такива първични
документи,удостоверяващи реалното осъществяване на услугата,е от
значение в случая предвид неоспорените от М. констатации в одиторския
доклад,че не е ясно защо ***т е ползвал външни услуги при положение,че
разполага с транспорт.С превозвача не е сключен договор,който да
регламентира маршрут,цена на километър и пр.Освен това е установено от
одиторите,че посоченият ЕТ няма регистрирани МПС за пътнически
транспорт и разрешително за транспортна дейност,които факти не са
оспорени от ищцата.Именно последните констатации създават съмнение в
достоверността на извършената услуга.

Ищцата не е изпълнила задълженията си като *** да упражнява вътрешен
контрол за защита активите на *** и спазване на финансовата
дисциплина,като е позволила да бъдат изведени от патримониума на ***

парични средства в размер на 996 лв на база на документи, които не удостоверяват вярност, достоверност, действителност и реалност на определена извършена услуга по превоз на лица. С горното същата е причинила имуществена вреда в посочения размер и разпиляване на парични средства при липса на строга отчетност и контрол.

Изброените нарушения са достатъчни да обосноват законосъобразност на уволнението на Д. М. Касае се за разходване на публични средства без строга отчетност и контрол на разходите, което е тежка дисциплинарна простъпка с оглед последиците за публичните финанси. За извършване на нарушенията е отговорна ищцата като *** на ***, призован от позицията си на ръководител да контролира бюджетните разходи и да следи стриктно за спазване на финансовата дисциплина, да гарантира прозрачност и отчетност при изразходването на парични средства. Предявеният иск по чл. 344 ал. 1 т. 1 от КТ е неоснователен и подлежи на отхвърляне, респ. на отхвърляне подлежат и обусловените от него искове по чл. 344 ал. 1 т. 2 и 3 от КТ. Първоинстанционното решение като неправилно следва да бъде отменено.

Въззивникът и ответник по делото „***“-К. има право на сторените от него съдебно-деловодни разноски във всички инстанции до момента, които изрично е претендирал. Такива следва да му се присъдят на основание чл. 78 ал. 3 от ГПК в размер на 1 476 лв с ДДС адвокатско възнаграждение за първата инстанция, в размер на 1 775,21 лв за производството по предходното в. гр. д. №352/2020 г. на ДОС /299,21 лв държавна такса по обжалването и 1 476 лв с ДДС адвокатско възнаграждение/, в размер на 1 805,21 лв за касационното производство по гр. д. №3965/2020 г. на ВКС /30 лв държавна такса за допускане на касационно обжалване; 299,21 лв държавна такса за разглеждане на жалбата и 1 476 лв с ДДС адвокатско възнаграждение/ и в размер на 1 946 лв за настоящата въззивна инстанция /470 лв възнаграждение за вещо лице по СИЕ и 1 476 лв с ДДС адвокатско възнаграждение/.

В първата и касационната инстанция възражения за прекомерност на горните адвокатски възнаграждения не са наведени. Пред двете въззивни инстанции до момента е наведено от въззиваемата и ищца по делото Д. М. възражение за прекомерност на заплатеното от насрещната страна адвокатско възнаграждение в размер на 1 476 лв с ДДС. Възражението е неоснователно. По в. гр. д. №352/2020 г. на ДОС договорът за правна защита е

сключен между „***“-К. и Адвокатско дружество „Г. и партньори“-гр.Варна на 05.02.2020 г.Към датата на устните състезания пред ДОС /08.07.2020 г./ е действала редакцията на чл.7 ал.1 т.1 от Наредба №1/09.07.2004 г. от ДВ,бр.45/2020 г.,в сила от 15.05.2020 г.,според която по дела за отмяна на уволнение и възстановяване на предишната работа минималното адвокатско възнаграждение не може да е по-малко от размера на минималната работна заплата за страната към датата на сключване на договора за правна защита-към 05.02.2020 г. МРЗ е 610 лв.Отделно следва да се определи и адвокатско възнаграждение по иска по чл.344 ал.1 т.3 от КТ,който е оценяем,като размерът на адвокатското възнаграждение се определя в случая по правилото на чл.7 ал.2 т.4 от Наредба №1/09.07.2004 г. и е минимум 858,82 лв.Така общо за трите иска минималното адвокатско възнаграждение е в размер на 1 468,82 лв без ДДС,респ.1 762,58 лв с ДДС.Очевидно изплатеното в производството по в.гр.д.№352/2020 г. на ДОС от въззивника „***“-К. възнаграждение не е прекомерно и е под минимума.

Не е прекомерно и възнаграждението по настоящото въззивно производство.Към датата на устните състезания в настоящата инстанция /26.10.2022 г./ е действаща редакцията на чл.7 ал.1 т.1 от Наредба №1/09.07.2004 г. от ДВ,бр.68/2020 г.,според която по дела за отмяна на уволнение и възстановяване на предишната работа минималното адвокатско възнаграждение не може да е по-малко от размера на минималната работна заплата за страната към датата на сключване на договора за правна защита.Договорът за правна защита е сключен през март 2022 г.,като към този момент МРЗ за страната е 650 лв.По оценяемия иск за обезщетение минималното адвокатско възнаграждение по чл.7 ал.2 т.4 от Наредбата е 858,82 лв.Общо за трите иска минималното адвокатско възнаграждение е 1 508,82 лв без ДДС,респ. 1 810,58 лв с ДДС.Така разноските в полза на ответника по делото „***“-К. следва да се присъдят в пълен размер.

Ищцата и въззиваема Д. М. няма право на разноски с оглед изхода от спора и такива не следва да ѝ се присъждат за инстанциите до момента.

Тъй като ищцата по делото е освободена от заплащане на такси и разноски към съда за водене на делото на основание чл.83 ал.1 т.1 от ГПК,при отхвърляне на исковете ѝ дължимата държавна такса за водене на делото по сметка на КРС и разноските за вещо лице,сторени от бюджета на

първоинстанционния съд, остават за сметка на съдебния бюджет. Ответникът не може да бъде осъден да ги заплати предвид изхода от спора.

Водим от гореизложеното, Добричкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №15/03.02.2020 г., вписано под №14, т. I, стр. 46-52/03.02.2020 г. в публичния регистър по чл. 235 ал. 5 от ГПК, по гр. д. №260/2019 г. на Каварненския районен съд, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Д. Й. М. с ЕГН ***** от гр. К., *** срещу „***“-гр. К. с ЕИК *** и адрес гр. К., *** искове, както следва:

-на основание чл. 344 ал. 1 т. 1 от КТ за отмяна като незаконосъобразни на заповед №1043/24.10.2017 г. на *** на Община-К. за налагане на Д. Й. М. на дисциплинарно наказание „уволнение“ за извършени от нея дисциплинарни нарушения по смисъла на чл. 187 ал. 1 т. 9 от КТ и чл. 190 ал. 1 т. 7 от КТ и на заповед №62/24.10.2017 г. на *** на Община-К. за прекратяване на трудовото правоотношение с Д. Й. М. на основание чл. 330 ал. 2 т. 6 от КТ поради наложеното й дисциплинарно наказание „уволнение“, считано от 25.10.2017 г.;

-на основание чл. 344 ал. 1 т. 2 от КТ за възстановяване на Д. Й. М. на заеманата от нея преди уволнението й длъжност „*** на ***-гр. К.“;

-на основание чл. 344 ал. 1 т. 3 от КТ във връзка с чл. 225 ал. 1 и 2 от КТ за осъждане на „***“-гр. К. да заплати на Д. Й. М. обезщетение за оставането й без работа в резултат на незаконното уволнение в рамките на шестмесечен срок от датата на уволнението в размер на 10 960,59 лв, от които за периода 25.10.2017 г.-27.10.2017 г. сума в размер на 181,58 лв, за периода 27.10.2017 г.-08.11.2017 г.-сума в размер на 519,74 лв, получена като разлика между brutното трудово възнаграждение на ищцата през последния пълен работен месец, отработен при ответника, изчислено за горния период, и получаваното от нея по срочен трудов договор с друг работодател „***“ ЕООД възнаграждение, за периода 08.11.2017 г.-24.04.2018 г.-сума в размер на 10 259,27 лв, ведно със законната лихва върху горната сума, считано от датата на предявяване на исковете, до окончателното й изплащане.

ОСЪЖДА Д. Й. М. с ЕГН ***** от гр.К.,*** да заплати на „***“-гр.К. с ЕИК *** и адрес гр.К.,*** сторени в първата инстанция пред КРС съдебно-деловодни разноски в размер на 1 476 лв /хиляда четиристотин седемдесет и шест лева/ адвокатско възнаграждение с ДДС.

ОСЪЖДА Д. Й. М. с ЕГН ***** от гр.К.,*** да заплати на „***“-гр.К. с ЕИК *** и адрес гр.К.,*** сторени в производството по в.гр.д. №352/2020 г. на ДОС съдебно-деловодни разноски в размер на 1 775,21 лв /хиляда седемстотин седемдесет и пет лева и 21 стотинки/,от които 299,21 лв държавна такса по обжалването и 1 476 лв с ДДС адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Д. Й. М. с ЕГН ***** от гр.К.,*** да заплати на „***“-гр.К. с ЕИК *** и адрес гр.К.,*** сторени в производството по гр.д. №3965/2020 г. на ВКС на РБ съдебно-деловодни разноски в размер на 1 805,21 лв /хиляда осемстотин и пет лева и 21 стотинки/,от които 30 лв държавна такса за допускане на касационно обжалване;299,21 лв държавна такса за разглеждане на жалбата и 1 476 лв с ДДС адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Д. Й. М. с ЕГН ***** от гр.К.,*** да заплати на „***“-гр.К. с ЕИК *** и адрес гр.К.,*** сторени в производството по в.гр.д. №744/2021 г. на ДОС съдебно-деловодни разноски в размер на 1 946 лв /хиляда деветстотин четиридесет и шест лева/,от които 470 лв възнаграждение за вещо лице по СИЕ и 1 476 лв с ДДС адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ при условията на чл.280 ал.1 и 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____